

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **F. D.**, narozený X,
státní příslušnost Turecká republika,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolu 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2022, č. j. OAM-867/ZA-ZA11-D07-2021,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2022, č. j. OAM-867/ZA-ZA11-D07-2021, kterým byla podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Dále žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Bulharská republika.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaný při zjišťování stavu věci v předchozím řízení o udělení azylu porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce zdůraznil, že rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svých právech v důsledku porušení § 10a odst. 1 písm. b), § 12, §14 a § 25 písm. i) zákona o azylu.
3. Žalobce nesouhlasil s žalovaným, který odmítl postupovat dle čl. 17 Dublinského nařízení, podle kterého si může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu odchýlně od čl. 3 téhož nařízení. Žalovaný odůvodnil jeho rozhodnutí tím, že je žalobce zdravý, dospělý a plně soběstačný, nevzal ani v potaz, že mu může jeho strýc poskytnout vyšší životní standard a morální podporu v průběhu jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Takový postup považoval žalobce za nezákonný z důvodu nepřiměřenosti.
4. Žalobce dále uvedl, že důvodem jeho žádosti jsou politické důvody, jelikož byl jako Kurd na území Turecka vystaven pronásledování a vyhrožování ze strany státních orgánů. Ze strachu se rozhodl Turecko opustit a požádat o mezinárodní ochranu v České republice, kde žije jeho strýc a poskytne mu veškeré zázemí a pomoc. Žalobce podotkl, že i když přicestoval z Turecké republiky do Chorvatska na základě turistického víza vydaného Bulharskem, v této zemi nikdy nebyl. Cílem jeho cesty byla od počátku Česká republika, kde žije jeho strýc, se kterým má velmi pěkný vztah a který mu ve všem pomáhá. Z důvodu přiměřenosti a dopadů do žalobcova soukromého života se žalobce domníval, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany by měla rozhodovat Česká republika, a nikoli Bulharsko, kde nikdy nebyl, nikoho tam nemá, a tudíž by tam neměl žádné zázemí. Postoupení žádosti bulharským orgánům by žalobce považoval za zcela nepřiměřené a neúčelné.
5. Žalobce podotkl, že pokud má Česká republika možnost uvážení, měla by sledovat i zájmy žadatele o azyl. Žalobce upozornil na to, že žalovaný sdělil, že má žalobce na území České republiky materiální i morální zázemí, avšak uzavřel, že to není důvodem pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Toto tvrzení žalovaného považuje žalobce za nepřezkoumatelné a rozhodnutí z něho plynoucí za nepřiměřené, mající vážné dopady na žalobcův soukromý život. Žalobce dále sdělil, že má v České republice přítelkyni.
6. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, nepřiměřené a nepřezkoumatelné. Žalobce zdůraznil porušení ustanovení § 2, 3, 4, 36 odst. 3 a 68 odst. 3 správního řádu a ustanovení § 10a odst. 1 písm. b), § 12, §14 a § 25 písm. i) zákona o azylu a mezinárodních dokumentů, zejména čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a odkázal na obsah správního spisu a na žalobou napadené rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že byl žalobce držitelem dlouhodobého víza vydaného Bulharskem, bylo nezbytné aplikovat čl. 12 Dublinského nařízení, dle kterého je státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Bulharsko, kterému plyne povinnost z čl. 18 téhož nařízení žadatele převzít na své území a žádost posoudit.
8. Žalovaný je přesvědčen, že je napadené rozhodnutí zákonné a správné. Dle žalovaného nebyl ani žalobce zkrácen na svých právech. Závěrem navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 15. 10. 2021 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu, kterou odůvodnil tím, že jeho problémy jsou politického rázu. Je kurdského původu, sympatizant politické strany HDP, podporuje kurdskou stranu a národ. Jeho sourozenec a bratranec žijí v horách, což vzbuzuje velkou pozornost u policie, jsou neustále pronásledováni, mučeni a týráni. Uvedl, že celá jeho rodina je pod dozorem policie. Snaží se o svobodu kurdského národa, ale vždy jsou tyto činy násilně trestány policií. Obává se, že kdyby v Turecku zůstal, čekala by ho smrt. Do České republiky přijel 2. 10. 2021. Bylo mu zřízeno vízum do Bulharska. Letecky se přepravil do Chorvatska, kde šel chvíli pěšky a poté nasedl do nějakého vozu, kde usnul a probudil se v Praze. Nejprve byl 14 dní u strýce v karanténě a poté požádal o mezinárodní ochranu. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 2. 11. 2021, o němž byl sepsán protokol, uvedl, že neví, proč mu převaděč zařídil vízum do Bulharska. Na otázku, zda má nějaké důvody, pro které by nemohl cestovat do Bulharské republiky případně do Chorvatské republiky, odpověděl, že jediné věci, které se obává, je, že by ho mohla kontaktovat osoba, která ho převáděla, obával se, že by mu mohl vyhrožovat nebo ho zabít z důvodu prozrazení. Na otázku, zda má nějaké příbuzné či sociální vazby v České republice nebo Evropě, odpověděl, že v České republice má strýce ze strany otce, který nevěděl, že přijede, až když přijel, tak ho kontaktoval, jiné příbuzné v Evropské unii nemá. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral Informace OAMP ze dne 27. 8. 2021, Bulharsko – Azylový systém (stav ke dni 27. 8. 2021), kde je popsán průběh řízení o mezinárodní ochranu v Bulharské republice. Poté vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany a vyjádřit se k nim, čehož žalobce využil.
14. Žalobce se s těmito podklady prostřednictvím svého právního zástupce seznámil a dne 4. 2. 2022 se k nim vyjádřil. Zopakoval, že důvodem jeho žádosti jsou bezpečnostně politické důvody, kdy jako osoba kurdského původu byl na území Turecka vystaven pronásledování a vyhrožování ze strany tureckých státních orgánů. Ze strachu se rozhodl Turecko opustit a požádat o mezinárodní ochranu v České republice, kde žije jeho strýc, který mu poskytuje zázemí. Přestože přicestoval do Chorvatska na turistické vízum vydané Bulharskem, jeho cílem byla od počátku Česká republika, kde má svého strýce. Dle žalobce je vhodnější a pro něj přijatelnější, aby o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodovala Česká republika. Záleží však na rozhodnutí ministerstva, zda jeho žádost bude posouzena z důvodu přiměřenosti a dopadů do jeho soukromého života Českou republikou a žádost nebude předána do Bulharska, kde nikdy žalobce nebyl a ani zde nemá žádné zázemí. Žalobce se domníval, že postoupení žádosti bulharským orgánům by bylo nepřiměřené a neúčelné.
15. Ze správního spisu a cestovního dokladu žalobce vyplynulo, že je držitelem víza č. 007846033 vydaného Bulharskou republikou dne 9. 9. 2021 s možností více vstupů a maximální délkou pobytu 90 dní ode dne 16. 9. 2021 do 16. 3. 2022.
16. Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
17. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
18. Podle § 10a odst. 2 téhož zákona, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
19. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
20. Podle § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10 odst. 1 písm. b).
21. Soud uvádí, že Dublinské nařízení je součástí Dublinského systému a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států.
22. Podle článku 3 odst. 1 Dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kterékoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Dle článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení, pokud nemůže být na základě Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

23. Podle č. 12 odst. 1 Dublinského nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
24. Podle č. 12 odst. 2 Dublinského nařízení, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
25. Podle čl. 17 Dublinského nařízení se odchýlně od čl. 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.
26. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ke které uvádí, že skutkový stav byl žalovaným zjištěn dostatečně a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, odst. 3 a odst. 4 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno. Žalovaný při svém rozhodování neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Dublinském nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil. Soud považuje za přezkoumatelnou i správní úvahu žalovaného obsaženou v posledním odstavci na straně 5 jeho rozhodnutí, že v případě žalobce nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, které by odůvodnily přenesení pravomoci na orgány České republiky dle čl. 17 Dublinského nařízení. Napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné.
27. Za přezkoumatelnou považuje soud i správní úvahu žalovaného obsaženou v posledním odstavci na straně 5 napadeného rozhodnutí, že v případě žalobce nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, které by odůvodňovaly přenesení pravomoci na české orgány dle čl. 17 Dublinského nařízení.
28. Předně soud konstatuje, že se ztotožnil s argumentací žalovaného v otázce, který členský stát EU je příslušný k posuzování žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Z čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení vyplývá, že pokud je žadatel o mezinárodní ochranu držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

29. V případě žalobce žalovaný zjistil, že žalobci bylo vydáno vízum č. 007846033, který vydala Bulharská republika, s platností od 16. 9. 2021 do 16. 3. 2022 s možností více vstupů a maximální délkou 90 dní. Žalobce je tedy držitelem platného víza, a soud proto shodně s žalovaným konstatuje, že je zde namístě aplikovat čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení. Soud proto konstatuje, že jako příslušný stát byla správně určena Bulharská republika.
30. Pokud jde o aplikaci článku 17 Dublinského nařízení, podle něhož se odchýlně od článku 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný, je třeba upozornit na to, že uvedené ustanovení představuje diskreční oprávnění členského státu, aby dle vlastního uvážení rozhodl o žádosti žadatele, aniž by k tomu byl příslušný. Předmětné ustanovení žádné konkrétní důvody nestanovuje, ovšem je skutečně na uvážení toho kterého členského státu, zda neuplatní v Dublinském nařízení stanovená standardní pravidla a výjimečně rozhodne sám o žádosti žadatele, k níž není podle standardních pravidel příslušný. Je třeba zdůraznit, že není povinností správního orgánu v azylovém řízení odůvodňovat skutečnost, že podle článku 17 Dublinského nařízení nepostupoval, neboť, jak již bylo uvedeno, nejedná se o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat si žadatele ve své jurisdikci.
31. Není tedy možné a ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle Dublinského nařízení zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu. Na aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení není právní nárok, jde pouze o oprávnění členského státu, a nikoli o jeho povinnost. Užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Dublinské nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. Jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených tímto nařízením. Ostatně i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 16/2017-61, bylo uvedeno, že obecně není správní orgán povinen odůvodňovat, proč nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení, má se však otázkou jeho nevyužití zabývat s ohledem na specifické okolnosti hodné zřetele.
32. V projednávaném případě se žalovaný otázkou možné aplikace čl. 17 nařízení Dublin III výslovně zabýval na str. 5 příslušného napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na konkrétní tvrzení žalobce učiněné v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Soud připouští, že odůvodnění úvahy žalovaného je stručnější, pojednává však o všech podstatných skutečnostech, jež by mohly být relevantní. Žalovaný především zdůraznil, že se žalobce nepotýká s žádným zdravotním omezením a neužívá pravidelně žádné léky. Dále konstatoval, že žalobce v České republice dříve nepůsobil a nemá na území České republiky vybudovány žádné kulturní vazby. Žalovaný poznamenal, že si je vědom, že žalobce má v České republice strýce, se kterým pobývá teprve krátce, nicméně tato okolnost nebyla dle žalovaného dostatečně silným argumentem pro převzetí odpovědnosti za jeho žádost o mezinárodní ochranu dle čl. 17 Dublinského nařízení. Žalovaný poukázal na to, že strýc žalobce není součástí nukleární rodiny, nejužších příbuzenských vazeb ani rodinným příslušníkem stanoveným v čl. 2 písm. g) Dublinského nařízení. Žalovaný podotkl, že strýc může žalobci nabídnout vyšší životní standard a morální podporu

v řízení o udělení mezinárodní ochrany, není to dle žalovaného důvod pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení., který je vyhrazen pro ojedinělé případy hodné zvláštního zřetele.

33. Soud výše uvedenou správní úvahu žalovaného, že skutkové okolnosti u žalobce nesvědčí o tom, že by jeho případ byl hodný zvláštního zřetele, pro který by Česká republika měla atrahovat řízení o udělení mezinárodní ochrany, aprobuje. Žalobce v průběhu správního řízení toliko uvedl, že na území České republiky má strýce, který mu poskytuje zázemí a pomoc při pobytu na území České republiky. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že žalobcova vazba na strýce, u něhož pobývá teprve od jeho příjezdu do České republiky, nepředstavuje takovou vazbu, která by měla založit to, že by Česká republika měla být příslušná k vedení řízení o mezinárodní ochranu. Žalobce nemá na území České republiky natolik silné rodinné vazby, jako by byly např. přítomnost nezletilých dětí, které by byly odkázány na žalobce, aby bylo možno hodnotit případ žalobce jako hodný zvláštního zřetele, který by odůvodňoval postup dle čl. 17 Dublinského nařízení. Soud tak uzavírá, že žalobce ve správním řízení nesdělil takové skutečnosti, které by vypovídaly o tom, že žalobce má zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu), popř. že by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné Dublinské nařízení typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2).
34. Pokud jde o tvrzení žalobce, že má na území České republiky přítelkyni, soud zdůrazňuje, že o existenci partnerského vztahu se žalobce zmínil až v řízení o žalobě. Touto skutečností se tudíž žalovaný nemohl v napadeném rozhodnutí zabývat. Soud dále doplňuje, že žalobce v žalobě toliko konstatoval, že má přítelkyni, aniž by však uvedl alespoň její jméno a příjmení a bližší okolnosti o jejich vztahu. Nutno zdůraznit, že žalobce existenci vztahu s přítelkyní soudu ani nijak neprokazoval. Soud tedy konstatuje, že ničím neprokázaný vztah žalobce s jeho přítelkyní nemohl nijak ovlivnit závěry soudu.
35. Správní uvážení žalovaného neaplikovat čl. 17 Dublinské tedy stojí na tom, že v případě žalobce nebyl žalovaným shledán žádný důvod hodný zvláštního zřetele, tedy zvláštní vztah k České republice či hrozba závažných nežádoucích důsledků na jeho straně.
36. Ohledně námitek žalobce, že má u strýce v České republice zázemí, které naopak nemá v Bulharsku, soud poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu obsažený v usnesení ze dne 20. 11. 2020, č. j. 2 Azs 134/2020–29, podle něhož *„Žadatel o azyl, a to i osoba starší, jakou je žalobce, je obecně vzato povinen sdílet s členským státem, který je příslušný k vyřízení jeho žádosti podle pravidel nařízení Dublin III, i obecné obtíže, jež tento stát postihnou, včetně těžkostí v azylových procedurách, nepřesáhnou-li míru, která by se dala již považovat za nesnesitelnou. Takovými těžkostmi, jež je třeba zásadně snášet, mohou být i obtíže spojené se zajištěním bydlení, větší zdlouhavostí administrativních procedur a menším komfortem azylového poradenství či jiné asistence, již azylový systém daného členského státu (u žalobce Francie) žadatelům o azyl poskytuje.“* Z citovaného usnesení vyplývá, že žalobce musí snést i obecné obtíže, za které se mimo jiné považují i obtíže spojené se zajištěním bydlení ve státě, který je příslušný k vyřízení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle Informace OAMP ze dne 27. 8. 2021, Bulharsko – Azylový systém (stav ke dni 27. 8. 2021) mají žadatelé o mezinárodní ochranu v Bulharské republice mimo jiné nárok na hmotnou pomoc ve formě ubytování a stravy. Přestože žalobcův strýc může nabídnout žalobci zázemí, není to důvod k aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení a k tomu, aby řízení o mezinárodní ochranu vedly orgány České republiky, jak je ostatně již výše uvedeno.

37. Nad rámec žalobních námitek soud uvádí, že z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný zabýval i otázkou existence systémových nedostatků azylového systému v Bulharsku na straně 4 a 5 rozhodnutí. Konkrétně žalovaný vycházel z dokumentu Bulharsko, Informace OAMP, Azylový systém ze dne 27. 8. 2021. Žalovaný se detailně zabíral situací žadatelů v Bulharské republice. Žalovaný konstatoval, že nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharské republice dosahující rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Bulharská republika je mimo jiné považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy EU. Žalovaný neshledal v případě Bulharské republiky žádný důvod se domnívat, že by žalobci mělo v Bulharské republice hrozit nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
38. Soud dále zdůrazňuje, že správní uvážení soud přezkoumává jen v omezeném rozsahu a pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. V projednávaném případě dospěl soud k závěru, že žalovaný řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce, a pokud z žalobcem uváděných skutečností sám nevyvodil důvody pro postup podle čl. 17 Dublinského nařízení, zůstává takové rozhodnutí v rámci výkonu pravomoci správního orgánu, kterému přísluší o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodovat (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 1 Azs 145/2017–32, či ze dne 30. 6. 2020, č. j. 2 Azs 356/2019–43). Jelikož tedy žalovaný nepřekročil meze správního uvážení a vyhodnotil osobní situaci žalobce a jeho vazby na území České republiky, nemůže soud souhlasit s tím, že by napadené rozhodnutí bylo nepřiměřené.
39. Ostatní námitky žalobce týkající se meritorního posouzení žádosti soud shledal nedůvodné. Jestliže žalovaný správně v daném případě rozhodl, že žádost žalobce je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a řízení zastavil, kdy současně rozhodl, že příslušným státem k posouzení žádosti žalobce je Bulharská republika, neprováděl meritorní posouzení žádosti, a nezabýval se tak ani tím, zda jsou u žalobce dány důvody pro udělení azylu dle § 12 a 14 zákona o azylu. Posouzení žádosti bude provedeno Bulharskou republikou.
40. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 27. září 2022

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce